

Sygn. akt: IX C 723/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016r.

Sąd Rejonowy w Opolu IX Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Zapała-Garbacz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Łukomska

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2016r. w Opolu

sprawy z powództwa **M. J., J. J. (1), P. J., i J. J. (2)**

przeciwko **(...) Sp. z o.o. w O.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. w O. na rzecz powódki P. J. kwotę 1.000,00 zł (jeden tysiąc złotych) z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 30 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. w O. na rzecz powódki małoletniej J. J. (2) kwotę 800,00 zł (osiemset złotych) z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 30 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

III. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. w O. na rzecz powoda małoletniego J. J. (1) kwotę 300,00 zł (trzysta złotych) z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 30 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

IV. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

V. zasądza solidarnie od powodów M. J., J. J. (1), P. J., J. J. (2) na rzecz pozwanego (...) Sp. z o.o. w O. kwotę 1.623,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

VI. w zakresie roszczeń odszkodowawczych pozew odrzuca.

Sygn. akt IX C 723 15

UZASADNIENIE

Powodowie M. J., P. J. oraz małoletni: J. J. (2) i J. J. (1) pozwem wniesionym dnia 1 grudnia 2014 r. domagali się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego (...) sp. z o.o.:

- kwoty 10 849 zł na rzecz M. J. tytułem odszkodowania za nienależycie wykonaną usługę, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty

- kwoty 2000 zł na rzecz powódki P. J. tytułem zadośćuczynienia za zmarnowany urlop.
- kwoty 2000 zł na rzecz małoletniej powódki J. J. (2) tytułem zadośćuczynienia za zmarnowany urlop.
- kwoty 2000 zł na rzecz małoletniego powoda J. J. (1) tytułem zadośćuczynienia za zmarnowany urlop.

Ponadto, powodowie domagali się zasądzenia od strony pozwanej na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód M. J. wskazał, iż w dniu 22 lutego 2012 r., działając w imieniu własnym i swojej małżonki P. J. zawarł z pozwanym umowę o świadczenie usług turystycznych, wpłacając w tym samym dniu kwotę 14 349 zł z majątku wspólnego małżonków na konto pozwanego. Na podstawie umowy pozwany miał zrealizować na rzecz czteroosobowej rodziny powodów usługę turystyczną w Hotelu (...) w Wenezueli. Umowa została zawarta po uprzednim zapoznaniu się przez powodów z ofertą biura podróży zamieszczoną na stronie internetowej www.itaka.pl. W ocenie powodów warunki pobytu oferowane przez pozwanego w egzotycznym dla powodów kraju miały być szczególnie korzystne z punktu widzenia wakacji, które M. i P. J. mieli spędzić z dwójką małoletnich dzieci.

Jednak zdaniem powodów w rzeczywistości warunki pobytu pod względem standardu były znacznie niższe, niż oferowane przez pozwanego. Oferowany przez niego duży basen z wodospadem był zamknięty przez pełne 3 dni z uwagi na prowadzony remont, a przez kolejne 4 dni zarezerwowano do wyłącznego użytku dla turystów rosyjskich, dla których odgrodzono również połowę hotelu i siłowni. Woda w basenie dziecięcym była bardzo brudna, wokół hotelu wbrew twierdzeniom pozwanego nie było egzotycznego ogrodu, a na terenie hotelu było pełno nieczystości po bezpieczeństwa psach. Zdaniem powodów hotel, w którym zamieszkiwali wbrew ofercie pozwanego nie spełniał standardów hotelu czterogwiazdkowego, lecz winien być obecnie uznany za dwugwiazdkowy. Również wnętrze hotelu, w tym restauracja i pokój zajmowany przez powodów w ich ocenie nie spełniały standardów zgodnych z umową stron, bowiem w restauracji panował bałagan, nieprzyjemny zapach i nie było obrusów, jedzenie zimne, a menu jednostajne. W pokoju nie było telefonu i minilodówki, a przez trzy dni brakował również ciepłej wody, co dla powodów było szczególnie uciążliwe z uwagi na fakt, iż spędzali wakacje z małymi dziećmi. Były także przerwy w dostawie energii, a instalacja i gniazdko elektryczne w pokoju znajdowały się w zdewastowanym stanie, co uniemożliwiało przygotowywanie dzieciom posiłków. Powodowie uskarżali się również m.in. na zniszczone ręczniki hotelowe, zepsute okno w pokoju oraz brak moskitiery.

Powodowie uznali, iż ich urlop był całkowicie zmarnowany, a wyjazd skutkowało jedynie utratą pieniędzy, a gdyby znali rzeczywisty stan hotelu, nie zdecydowaliby się na wyjazd w to miejsce. Już w trakcie pobytu wakacyjnego zgłaszali reklamacje do rezydenta biura pozwanego, który co do zasady ich nie kwestionował. Po powrocie do kraju powodowie wezwali pozwaną do zapłaty na ich rzecz tytułem odszkodowania 50 % z kwoty 14 349 zł oraz kwoty 5000 zł tytułem zadośćuczynienia za zmarnowany urlop. Pozwany w pisemnej odpowiedzi z dnia 29 marca 2012 r. odmówił zapłaty. W dniu 9 lipca 2012 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 7000 zł za zmarnowany urlop, a pozwany pismem z dnia 9 sierpnia 2012 r. kolejny raz odmówił zapłaty. Wówczas powód w imieniu własnym skierował sprawę na drogę postępowania sądowego, domagając się zapłaty tytułem odszkodowania kwoty 7000 zł. Sąd Rejonowy w Opolu Wydział I Cywilny wyrokiem z dnia 1 października 2013 r. (sygn. akt I C 3178/12 upr.) zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem odszkodowania kwotę 4000 zł, oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Powód M. J. wskazał, iż w postępowaniu o sygn.. akt I C 3178/12 upr. żądaniem pozwu objął jedynie część roszczenia przysługującego mu względem pozwanego, tj. jedynie kwotę 3500 zł. Sąd zasądzając łącznie kwotę 4000 zł zasądził kwotę 3500 zł tytułem odszkodowania i 500 zł tytułem zadośćuczynienia.

W kolejnym pozwie wniesionym przeciwko pozwanemu powód M. J. domagał się natomiast zasądzenia reszty rozdrobnionego roszczenia odszkodowawczego, tj. różnicy między kwotą 14 349 zł, którą powód zapłacił pozwanemu oraz kwoty 3500 zł zasądzonej od pozwanego na rzecz powoda. Różnica między tymi kwotami wynosi 10 849 zł i zapłaty tej kwoty tytułem odszkodowania powód domagał się w pozwie. Ponadto, wnosił o zapłatę tytułem zadośćuczynienia na rzecz powodów: P. J., J. J. (2) i J. J. (1) kwoty po 2000 zł na rzecz każdego z powodów tytułem

zadośćuczynienia za krzywdę wynikłą w związku ze zmarnowanym urlopem. Powód M. J. nie dochodził zapłaty stosownej kwoty tytułem zadośćuczynienia w swoim imieniu, bowiem ww. wyrokiem Sądu z dnia 1 października 2013 r. (sygn. akt I C 3178/12 upr.) uzyskał już z tego tytułu kwotę 500 zł.

Powód wskazał, iż Sąd Rejonowy wydając ww. wyrok z dnia 1 października 2013 r. przy ocenie uchybień pozwanego w wykonaniu usługi posiłkował się Kartą F. i ustalił na tej podstawie, że bonifikata powinna wynieść 90 % usługi, wliczając w jej skład:

- 5 % ceny usługi w związku z niezgodny czasem podawania przekąsek w barze
- 10 % ceny usługi za niezgodny z umową i nieaktualny standard hotelu
- 10 % za niezgodny z umową standard pokoju w postaci zniszczonych okien, powyrywanych wtyczek od prądu, braku telefonu i m. lodówki oraz zniszczonych ręczników.
- 10 % ceny usługi za brak dostępu do dużego basenu
- 10 % ceny usługi za brak dostępu do całości obiektu hotelowego
- 15 % ceny usługi za brak estetyki i czystości w ogrodzie egzotycznym i na plaży oraz zanieczyszczenia powodowane wałęsającymi się beżowymi psami
- 15 % ceny usługi za zły stan techniczny restauracji oraz żywienia
- 15 % ceny usługi za braki w dostawach wody i prądu

Zdaniem powodów lista uchybień winna w niniejszym postępowaniu być uzupełniona i sprecyzowana. W ich ocenie za zniszczone okna w pokoju hotelowym, powyrywane wtyczki i braki w wyposażeniu hotelu winna być zastosowana bonifikata całkowita w wysokości co najmniej 30 % (w tym 10 % za zniszczone okna, 10 % za powyrywane wtyczki, 5 % za brak telefonu i 5 % za brak m. lodówki). Z uwagi na zły stan techniczny restauracji, obsługę i wady treściowe powinna być zastosowana bonifikata całkowita w wysokości co najmniej 35 % (5 % za monotony jadłospis, 10 % za niezgodny czas podawania i niewystarczającą liczę ciepłych posiłków, 20 % za zabrudzone stoły, naczynia i sztućce) Ponadto, za przerwy w dostawie energii elektrycznej i wody, w tym permanentny brak zimnej wody zdaniem powodów uzasadnione jest zastosowanie bonifikaty w wysokości 30 %, w tym 15 % za brak ciepłej wody, 5 % za braki wody i 10 % za braki prądu. Łącznie, zdaniem powodów bonifikata znacznie przekracza 100 % ceny usługi i powinna być oszacowana w wysokości 140 %.

Powodowie pismem z dnia 18 czerwca 2014 r. wezwali pozwanego do zapłaty łącznej kwoty 16 849 zł, jednak pozwany nie ustosunkował się do treści wezwania.

Sąd Rejonowy w Pruszkowie Wydział I Cywilny nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 8 grudnia 2014 r. (sygn. akt I Nc 7591/14) zasądził roszczenie zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 31 grudnia 2014 r. podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Pruszkowie i wniósł o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Opolu jako właściwemu miejscowo z uwagi na siedzibę pozwanego. Domagał się nadto uchylenia nakazu zapłaty i oddalenia powództwa w zakresie przewyższającym kwotę 1500 zł, a także zasądzenia od powodów na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, iż między powodem M. J. a pozwanym toczyło się już przed Sądem Rejonowym w Opolu postępowanie o sygn. akt I C 3178/12, którego przedmiotem było niewłaściwe wykonanie umowy przez pozwanego. Zdaniem pozwanego powód, który w ww. postępowaniu uzyskał już stosowną kwotę tytułem odszkodowania bezzasadnie rozdrabnia roszczenie odszkodowawcze, dochodząc zapłaty kolejnej kwoty pieniężnej z tego tytułu w przedmiotowym postępowaniu, bowiem takie rozdrobnienie nie jest uzasadnione pod względem

technicznym ani rachunkowym. Pozwany powołał się w tej mierze na brzmienie art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz.U. 1997, nr 133, poz. 884, ze zm.) Zgodnie z tym przepisem za imprezę turystyczną należy rozumieć co najmniej dwie usługi turystyczne tworzące jednolity program i objęte wspólną ceną, jeżeli usługi te obejmują nocleg lub trwają ponad 24 godziny, albo jeżeli program przewiduje zmianę miejsca pobytu. W ocenie pozwanego takie zdefiniowanie imprezy turystycznej uniemożliwia rozdzielanie jej na czynniki pierwsze, a tym samym niedopuszczalne jest również rozdzielanie na czynniki pierwsze samej umowy o świadczenie usług turystycznych i związanych z tym roszczeń odszkodowawczych.

Odnosząc się do żądania pozwu dotyczącego zasądzenia odpowiedniej kwoty tytułem zadośćuczynienia pozwany wskazał, iż w trakcie postępowania reklamacyjnego zaproponował, aby tytułem zadośćuczynienia na rzecz powódki P. J. została zasądzona kwota 500 zł, a na rzecz powódki J. J. (2) kwota 250 zł, łącznie kwota 750 zł. Pozwany wskazał, iż w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w Opolu toczącym się pod sygn. akt I C 3178/12 Sąd zasądził na rzecz powoda M. J. tytułem zadośćuczynienia kwotę 500 zł, w związku z czym ta sama kwota tytułem zadośćuczynienia winna być przyznana powódce P. J., która przebywała w tym samym czasie i w tym samym hotelu z M. J..

Zdaniem pozwanego na rzecz małoletniej J. J. (2) tytułem zadośćuczynienia winna być przyznana kwota 250 zł, bowiem w dacie imprezy turystycznej miała ukończone 5 lat, w związku z czym odczucie przez nią poniesionej krzywdy odbijające się negatywnie na przeżyciach psychicznych, a także sama możliwość pojęcia pokrzywdzenia są znacznie ograniczone w stosunku do szkody niematerialnej poniesionej przez jej rodziców, a zatem tytułem zadośćuczynienia winna być powódce przyznana kwota równa połowie kwoty zadośćuczynienia przyznanej każdemu z rodziców małoletniej powódki.

W ocenie pozwanego na rzecz małoletniego powoda J. J. (1) nie powinna być zasądzana żadna kwota tytułem zadośćuczynienia, bowiem w dacie imprezy turystycznej nie miał ukończonego 1 – szego roku życia, a zatem nie był świadom niewłaściwego wykonania umowy przez pozwanego i brak możliwości uznania, że poniósł z tego powodu krzywdę.

Postanowieniem z dnia 19 lutego 2015 r. (sygn.. akt I C 122/15 k. 79) Sąd Rejonowy w Pruszkowie Wydział I Cywilny uznał się niewłaściwym miejscowo i przekazał sprawę według właściwości Sądowi Rejonowemu w Opolu.

Ostatecznie, na rozprawie z dnia 26 października 2016 r. pozwany wniósł o odrzucenie pozwu z uwagi na powagę rzeczy osądzonej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. J. w dniu 22 lutego 2012 r. zawarł z pozwanym umowę o świadczenie usług turystycznych, na podstawie której pozwany miał zrealizować na rzecz powoda M. J., jego małżonki – powódki P. J. oraz ich dzieci – małoletnich powodów J. J. (2) (ur. (...)) i J. J. (1) (ur. (...)) imprezę turystyczną w postaci pobytu w miejscowości L. w Wenezueli. Impreza miała odbyć się w okresie od 3 do 10 marca 2012 r. W dniu 3 marca 2012 r. miał nastąpić wylot samolotem z W. do miejscowości M., a dnia 10 marca 2012 r. powrót samolotem z miejscowości M. do W.. Powodowie mieli być zakwaterowani w Hotelu (...), o standardzie czterogwiazdkowym, w dwuosobowym pokoju z jedną dostawką. Miano im zapewnić wyżywienie all inclusive. Łączna cena imprezy turystycznej wynosiła 14349 zł. Zgodnie z ogólnymi warunkami uczestnictwa w imprezach turystycznych pozwany miał obowiązek niezwłocznie powiadomić powodów o wszystkich istotnych zmianach i wynikających z ich wprowadzenia uprawnieniach. Powodowie niezwłocznie po otrzymaniu tych informacji powinni powiadomić pozwanego, czy przyjmują proponowaną zmianę, czy też odstępują od umowy. Powód decydując się na wyjazd na imprezę turystyczną organizowaną przez pozwanego opierał się na zdjęciach hotelu przedstawionych w katalogu pozwanego, dokumentujących wyremontowaną część hotelu.

dowód: akta sprawy przed Sądem Rejonowym w Opolu Wydziałem I Cywilnym sygn. akt I C 3178/12 (potwierdzenie rezerwacji opcjonalnej z dnia 22 lutego 2012 r. k. 19, warunki uczestnictwa w imprezach turystycznych k. 20)

Po przyjeździe na miejsce powodowie zostali zakwaterowani w części budynku hotelowego, której nie remontowano od 14 lat. W pokojach hotelowych szyby wypadły z okien. Pojawiały się przerwy w dostawie prądu, a także wody, której nie dostarczano przez trzy dni. (...) elektryczne były zniszczone, a w pokoju hotelowym brak było lodówki i telefonu. Woda była dostępna jedynie wieczorem przez okres godziny. Prąd był włączany tylko w godzinach wieczornych i wyłączany około godziny 22.

Brak prądu uniemożliwiał serwowanie w restauracji dań zgodnych z kartą, a także przygotowanie przez powodów M. i P. J. posiłków ich małoletnim dzieciom. Posiłki w restauracji podawano na zimno, a jadłospis był jednostajny i monotony. Obrusy w restauracji były brudne. W ramach rekompensaty powodom zapewniono możliwość korzystania z posiłków restauracyjnych serwowanych w restauracji w postaci stołu szwedzkiego. M. i P. J. celem zakupu żywności dla dzieci musieli udawać się do sklepu oddalonego w odległości około kilku kilometrów.

Po terenie obiektu hotelowego chodziły bezpańskie psy, po których nie sprzątano odchodów. Trzy czwarte powierzchni hotelowej, w tym hotelowy basen zamknięto z uwagi na remont, a następnie przyjazd turystów z Rosji. Powodowie mogli korzystać jedynie z mniejszego basenu. Woda w basenie była zanieczyszczona. Ręczniki przekazane powodom do korzystania były brudne. Na placu zabaw, na którym bawiły się dzieci były one atakowane przez papugi. W oknach pokoi hotelowych brak było moskitier, na skutek czego w drugim dniu urlopu małoletni powód J. J. (1), będący wówczas 10 miesięcznym dzieckiem został pokąsany przez komary i dostał gorączki w wysokości 39 ° C..

J. L., D. L., A. M. i M. M. (3) przebywali na imprezie turystycznej w tym samym hotelu i w tym samym czasie, co powodowie. Każdy ze świadków uznał, że standardy hotelu są znacznie niższe, niż standardy hotelu czterogwiazdkowego, które w ramach realizacji imprezy turystycznej miał im zapewnić pozwany. Świadkowie uskarżali się na brud w pokojach i łazienkach, nieszczelne okna, zepsute lub niewykończone instalacje elektryczne, nieświeże i zimne jedzenie serwowane na stołkach, przy jednoczesnym monotonnym i jednostajnym jadłospisie, przerwy w dostawie prądu i wody, zamknięcie 3/4 części hotelu, w tym dużego basenu dla turystów z Rosji, a także obecność na terenie hotelu bezpańskich psów oraz papug na placu zabaw dla dzieci, które zaatakowały małoletnie dziecko J. L. i D. L.. J. L. i jego małżonka trzykrotnie zmieniali pokój hotelowy z uwagi na nieodpowiadanie pokoi, w których ich zakwaterowano standardom zgodnym z umową o świadczenie usług turystycznych. Żaden z pokoi, do których byli przenoszeni nie odpowiadał standardom zgodnym z umową.

dowód: zeznania powoda (e-protokół z dnia 6 kwietnia 2016 r., sygn. akt I Cps 29/16)

zeznania świadka J. L. (e-protokół z dnia 18 grudnia 2015 r. , sygn.. akt III Cps 1677/15)

zeznania świadka D. L. (e-protokół z dnia 18 grudnia 2015 r. , sygn. akt III Cps 1677/15)

zeznania świadka A. M. (e-protokół z dnia 18 grudnia 2015 r. , sygn.. akt III Cps 1677/15)

zeznania świadka M. M. (3) (e-protokół z dnia 18 grudnia 2015 r. , sygn. akt III Cps 1677/15)

akta sprawy przed Sądem Rejonowym w Opolu Wydziałem I Cywilnym sygn. akt I C 3178/12 (dokumentacja zdjęciowa k. 21 – 28)

W dniu 26 listopada 2016 r. powód wniósł przeciwko pozwanemu pozew, którym domagał się zapłaty kwoty 7000 zł tytułem. W skład tej kwoty wchodziła kwota 3500 zł żądana tytułem odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy oraz kwota 3500 zł, która miała być zasądzona tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wynikłą z negatywnych następstw psychicznych wywołanych zmarnowanym urlopem.

Sąd Rejonowy Wydział I Cywilny wyrokiem z dnia 1 października 2013 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4000 zł, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 23 listopada 2012 r. do dnia zapłaty, oddalając dalej idące powództwo. W uzasadnieniu pozwu Sąd wskazał, iż przy uwzględnieniu postanowień wynikających z Karty Frankfurckiej do poszczególnych uchybień pozwanego związanych z niewłaściwym wykonaniem umowy o świadczenie

usług turystycznych, zakres niewykonania przez pozwanego usługi przewyższały 100 % ceny imprezy turystycznej. Sąd przyznał powodowi kwotę 3500 zł tytułem odszkodowania oraz kwotę 500 zł tytułem zadośćuczynienia. Oddalił żądanie zasądzenia kwoty 3000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia na rzecz małoletnich dzieci powoda, bowiem nie wytoczono w ich imieniu powództwa.

dowód: akta sprawy przed Sądem Rejonowym w Opolu Wydziałem I Cywilnym sygn. akt I C 3178/12 (wyrok z dnia 1 października 2013 r. wraz z uzasadnieniem k. 133, 136 – 148)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie, natomiast w przeważającej części podlegało oddaleniu.

Bezspornym było, iż pozwany na podstawie umowy zawartej z powodami zorganizował na ich rzecz imprezę turystyczną w miejscowości L. w Wenezueli w okresie od 3 do 10 marca 2012 r. Powód M. J. w dniu 26 listopada 2016 r. powód wniósł przeciwko pozwanemu pozew, w którym domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 7000 zł, w tym kwoty 3500 zł tytułem odszkodowania za niewłaściwe wykonanie umowy o świadczenie usług turystycznych oraz kwoty 3500 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wynikłą z negatywnych następstw psychicznych wywołanych zmarnowanym urlopem. Sąd Rejonowy Wydział I Cywilny wyrokiem z dnia 1 października 2013 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4000 zł, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 23 listopada 2012 r. do dnia zapłaty, oddalając dalej idące powództwo. Sąd przyznał powodowi kwotę 3500 zł tytułem odszkodowania oraz kwotę 500 zł tytułem zadośćuczynienia. Oddalił żądanie zasądzenia kwoty 3000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia na rzecz małoletnich dzieci powoda, bowiem nie wytoczono w ich imieniu powództwa.

W przedmiotowej sprawie spornym było rozstrzygnięcie, czy na rzecz powódki P. J. oraz małoletnich powodów: J. J. (2) i J. J. (1) powinny zostać zasądzone odpowiednie kwoty pieniężne tytułem zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną zmarnowanych urlopem, jeśli tak, to w jakiej wysokości, a także czy dopuszczalnym jest orzekanie kolejny raz w przedmiocie odszkodowania należnego na rzecz powoda M. J. z tytułu nienależytego wykonania przez pozwanego umowy.

W kontekście niniejszej sprawy wskazać również należy, że w polskim systemie prawnym, co wynika zarówno z przepisów prawa jak i z orzecznictwa sądowego ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi określone skutki prawne, stanowi o tym art. 6 k.c. Z powołanego przepisu wynika jedna z naczelnych zasad procesu sądowego polegająca na tym, że dowód wykazania prawdziwości określonego faktu obciąża tego, kto się na dany fakt powołuje dla uzasadnienia dochodzonego przed sądem prawa. Potwierdzeniem powyższej zasady jest również art. 232 k.p.c. zgodnie, z którym strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie z brzmieniem art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Sąd dokonując oceny zebranego materiału dowodowego przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia oparł się na przeprowadzonych i wskazanych dowodach. Dopuścił dowód z akt sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Opolu Wydziałem I Cywilnym pod sygn. akt I C 3178/12, a zakończonej wyrokiem z dnia 1 października 2013 r., a także dowód z zeznań powoda M. J. oraz świadków w osobach: J. L., D. L., A. M. i M. M. (3). Zeznania powoda i świadków Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ były one spójne i logicznie oraz wzajemnie się ze sobą uzupełniały, a także korespondowały z pozostałą częścią zebranego materiału dowodowego. Za uznaniem zeznań świadków jako wiarygodne zdaniem Sądu przemawia również fakt, iż świadkowie przebywali na imprezie turystycznej organizowanej przez pozwanego w tym samym czasie i w tym samym hotelu, co powodowie, a zatem musieli posiadać wiedzę na temat rzeczywistych standardów hotelowych. Ponadto, świadkowie są osobami obcymi dla powodów, co również przemawia za uznaniem ich zeznań za wiarygodne.

Na mocy art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz.U. 2014 r., Nr 196, ze zm.) pod pojęciem imprezy turystycznej rozumie się co najmniej dwie usługi turystyczne tworzące jednolity program i objęte wspólną ceną, jeżeli usługi te obejmują nocleg lub trwają ponad 24 godziny albo jeżeli program przewiduje zmianę

miejsca pobytu. Z treści art. 11a tej ustawy wynika, że za szkody poniesione z powodu niewykonania albo nienależytego wykonania umowy przez organizatora imprezy turystycznej klientowi należy się odszkodowanie. Organizator może zwolnić się z odpowiedzialności jeśli niewykonanie albo nienależyte wykonanie umowy jest spowodowane działaniem lub zaniechaniem klienta, działaniem lub zaniechaniem osób trzecich, nieuczestniczących w wykonywaniu usług przewidzianych w umowie, jeżeli tych działań lub zaniechań nie można było przewidzieć ani uniknąć, albo siłą wyższą. Ustawa wprowadza kategorię umów nazwanych - „umowę o świadczenie usług turystycznych”, przez którą należy rozumieć wszelkiego rodzaju usługi świadczone turystom. Usługa owa obejmuje w praktyce kilka różnych świadczeń traktowanych jednak jako jedno zobowiązanie. Konsekwencją takiej konstrukcji jest to, że za wykonanie wszystkich mieszczących się w ramach umowy świadczeń, pomimo, iż są one z reguły realizowane przez różne podmioty - odpowiedzialność wobec usługobiorcy ponosi jedynie organizator turystyki. Z powyższego wynika szeroko zakreślony zakres odpowiedzialności organizatora, albowiem odpowiada on nie tylko za działania własne, ale również działania osób, z pomocą których zobowiązanie wykonuje. Organizator imprezy turystycznej nie może zwolnić się z odpowiedzialności poprzez powołanie się na brak winy w nadzorze nad tymi osobami lub w brak winy w ich wyborze. Celem bowiem jakim przyświecał ustawodawcy przy uchwaleniu powyższej ustawy była ochrona klienta imprezy turystycznej poprzez domniemanie odpowiedzialności organizatora turystyki za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umówionej usługi turystycznej.

Odnosząc się do żądania powodów: P. J., małoletniej powódki J. J. (2) i małoletniego powoda J. J. (1) co do przyznania każdemu z nich zadośćuczynienia w kwocie po 2000 zł Sąd uznał, że zasługują one na częściowe uwzględnienie. Choć co prawda w polskim prawie zadośćuczynienie można uzyskać jedynie w przypadkach określonych ustawowo, a przepisy te nie przewidują odpowiedzialności za szkodę niematerialną w postaci zmarnowanego urlopu to tym niemniej nie oznacza, że takiej możliwości na chwilę obecną nie istnieje. Wskazać bowiem trzeba, że Sąd Najwyższy Uchwałą o mocy zasady prawnej, składu Izby Cywilnej sygn. akt III CZP 79/2010 z dnia 19 listopada 2010r. uporządkował niejednolite dotychczasowo jak dotąd orzecznictwo sądów zbliżając je do modelu powszechnie obowiązującego w Unii Europejskiej. Sąd Najwyższy wskazał więc, że przepis art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (jedn. tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 223, poz. 2268 ze zm.) może być podstawą odpowiedzialności organizatora turystyki za szkodę niemajątkową klienta w postaci tzw. zmarnowanego urlopu. Rozstrzygnięcie to oznacza, iż odpowiedzialność organizatora turystyki za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy może obejmować także szkodę niemajątkową klienta w postaci tzw. zmarnowanego urlopu. Oznacza to, iż poza roszczeniami majątkowymi wynikającymi z rozbieżności pomiędzy ofertą, a prawdziwą jakością świadczonych usług turysta ma możliwość dochodzić również zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową w postaci „zmarnowanego urlopu”. W związku z powyższym mając na uwadze całość zebranego w sprawie materiału dowodowego, w świetle wyżej wymienionych okoliczności nienależytego wykonania umowy, Sąd uznał, że żądanie powodów co do przyznania zadośćuczynienia za "zmarnowanie urlopu" zasługuje na uwzględnienie co do zasady. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego ustalono, iż powodowie przebywali w hotelu, w którym były brudne pokoje, nieszczelne okna, zepsute instalacje elektryczne, a w hotelu panowały bardzo częste przerwy w dostawie prądu i wody, co skutkowało brakiem możliwości podgrzania małoletnim powodom posiłków. Jedzenie w stołówkach serwowano na brudnych obrusach, ponadto było ono zimne, a menu jednostajne i monotonne. Na terenie hotelu znajdowały się bezpańskie psy, a dzieci na placu zabaw atakowały papugi. Ponadto, około 3/4 hotelu, w tym duży basen wyłączono z użytku, rezerwując ten teren na rzecz turystów z Rosji, wskutek czego powodowie mogli korzystać jedynie z małego basenu, w którym woda była zanieczyszczona. Sąd nie miał wątpliwości, że standardy hotelu były znacznie niższe niż standardy przewidziane dla hotelu czterogwiazdkowego, w którym powodowie mieli być zakwaterowani zgodnie z umową z pozwanym. Standardy hotelu, w którym mieszkali powodowie uniemożliwiały odpoczęcie i zrelaksowanie się, co przyświeca wszelkim wyjazdom wakacyjnym, w szczególności wyjazdom, w których biorą udział małoletnie dzieci.

Mimo to Sąd uznał, iż żądanie powodów w przedmiocie zasądzenia na ich rzecz tytułem zadośćuczynienia kwoty po 2000 zł dla każdego z nich jest wygórowane. Uwzględniając zgodnie z art. 322 k.p.c. całokształt okoliczności sprawy Sąd uznał, że tytułem zadośćuczynienia powinna być na rzecz powódki P. J. zasądzona kwota 1000 zł, na rzecz małoletniej powódki J. J. (2) kwota 800 zł, a na rzecz małoletniego powoda J. J. (1) kwota 300 zł. Zdaniem Sądu

kwoty te są adekwatne do negatywnych odczuć psychicznych, jakich powodowie doznali wskutek nieudanego wyjazdu urlopowego. Sąd zróżnicował przyznane kwoty w zależności od wieku powodów. Najwyższe zadośćuczynienie przyznał powodce J. J. (2), która jest matką małoletnich powodów, a zatem w trakcie wyjazdu urlopowego, w trakcie którego nie zaznała komfortu ani wypoczynku musiała również z uwagi na niskie standardy hotelu zapewnić szczególną opiekę swym dzieciom, co dodatkowo obciążało ją psychicznie i z pewnością wywołało w jej psychice negatywne następstwa. Powodom: J. J. (2) i J. J. (1) przyznano zadośćuczynienie w mniejszych wysokościach, bowiem w dacie imprezy turystycznej byli małoletnimi dziećmi, a zatem nie mieli pełnej świadomości psychicznej co do nieprawidłowego zrealizowania przez pozwanego umowy w przedmiocie świadczenia usług turystycznych. Mając to na uwadze, w orzeczone jak w punkcie I, II i III wyroku, w punkcie IV wyroku oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

W punkcie VI wyroku Sąd odrzucił pozew w zakresie roszczeń odszkodowawczych powoda M. J. przeciwko pozwanemu orzekając na mocy art. 199 pkt 2 k.p.c., zgodnie z którym Sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona. Zdaniem Sądu pozwany trafnie powołał się na definicję usługi turystycznej zawartą w art. 3 pkt 2 ustawy o usługach turystycznych, a także brzmienie fragmentu uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 1995 r. (sygn.. akt III CZP 81/95), zgodnie z którym „roszczenia mogą ulegać rozdrobieniu i mogą być dochodzone częściami w różnych pozwach. Zasada ta obejmuje także roszczenie o wynagrodzenie za dzieło, które może być dochodzone w części obejmującej ułamek całości, albo może odpowiadać fragmentowi dzieła lub może być dochodzone w jakiegokolwiek części, jeżeli pozwoli się ona wyodrębnić pod względem technicznym i rachunkowym”. Stanowisko Sądu zawarte w tej uchwale w drodze wnioskowania per analogiam znajduje również zastosowanie w przedmiotowej sprawie. Uwzględniając literalną wykładnię przepisu definiującego usługą turystyczną oraz ww. uchwałę SN Sąd uznał, że brak jest podstaw do rozdrabniania przez powoda swoich roszczeń odszkodowawczych i dochodzenia ich w osobnych procesach, bowiem świadczona przez pozwanego usługa turystyczna stanowiła pewną całość i brak było możliwości wyodrębnienia z niej niezależnych części. Sprawa odszkodowania należnego powodowi została prawomocnie osądzona wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu Wydziału I Cywilnego wyrokiem z dnia 1 października 2013 r. (sygn.. akt I C 3178/12), dlatego też w niniejszej sprawie pozew w zakresie roszczeń odszkodowawczych M. J. należało odrzucić, o czym orzeczono w punkcie VI wyroku.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie V wyroku na mocy art. 100 k.p.c. w związku z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (t.j. Dz.U. 2015, poz. 783) oraz § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz.U. 2013, poz. 461). Uwzględniono fakt, iż pozwany wygrał proces w 86 %.